

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΟ ΔΑΡΤΕΥ

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ - ΚΑΙ ΤΙΠΟΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ...

Ω ! ο θάνατος! ο θάνατος!...
Ναί, ή Σιμόνη είχε επιθυμήσει με όλη της την καρδιά να πεθάνη, ενώ στεκόταν όρθια πίσω από την γρίλλια του κήπου, αντίκρυ στο μεγάλο σπίτι όπου κατοικούσε ο έρωσ κ' ή εύτυχία... Μέσα στους σπασμούς της ζήλειας της, πού την έκαμαν να σφίγγη με νευρική δύναμη τὰ κάγκελα, αντίκρυ στα φωτισμένα παράθυρα του μεγάλου σπιτιού, ή Σιμόνη μιά μονάχα λαχτάρα είχε: να πεθάνη!

Η επιθυμία αυτή φώλησε από καιρό στην σπαραγμένη καρδιά της — από την μέρα που έμαθε ότι παντρεύτηκε ο Πέτρος, ο άνδρας που αγάπησε χωρίς να του φανερώσει ποτέ το αίσθημά της, αυτός ο σχεδόν άγνωστος, άφου ή μόνη γνωριμία που είχαν ήσαν λίγα τυπικά λόγια που ανταλλάξανε σ' ένα φιλικό σαλόνι. Ωστόσο, τον άνθρωπο αυτόν ή Σιμόνη τον είχε αγαπήσει με όλη την φλόγα του πρώτου έρωτικού της αισθήματος.

Κι' εκείνο το πρωί, ή Σιμόνη, όταν έμαθε πως ο αγαπημένος της που κατοικούσε στο αντικρυνό σπίτι είχε γυρίσει με τη σύζυγό του από το γαμήλιο ταξίδι του, ένοιωσε τον παληό της πόνο να σπαραάζη και πάλι την καρδιά της και τὰ φειδία της ζήλειας να της κατατρώγουν τὰ στήθη.

Ναί, προτιμότερο γι' αυτήν ήταν να πεθάνη, άφου δεν μπόρεσε να κάμη τον Πέτρο να την προσέξη και να την αγαπήση. Τί της χρειαζότανε τώρα ή ζωή, άφου δεν κατάρθωσε να κατακτήση την καρδιά του μοναδικού άνδρος που θά μπορούσε να της χαρίση την εύτυχία; Τί την ήθελε πειά την ζωή ; Για να παρακολουθή από μακριά την εύτυχία της άλλης; Για να φαντάζεται τις ήδονές της συζυγικής ζωής των άλλων;

"Α ! αυτός ο Πέτρος, με τὰ πονηρά μάτια, με την θερμή, θωπευτική φωνή, τί ιδανικός σύζυγος θά ήταν...

Έκει ψηλά, στο αντικρυνό σπίτι, άναψε ένας ρόζ ήλεκτρικός γλόμπος. Πίσω από τις διακριτικές κουρτίνες, δυο σκιές φάνηκαν και δυο φλογισμένα στόματα έσμιγαν σ' ένα άτελείωτο, μεθυστικό φιλί.

Και ή Σιμόνη, ολομόναχη, πιάνοντας με τὰ δυο χέρια της τὰ κάγκελλα της γρίλλιας, μονάχα μιά επιθυμία ένοιωθε στην καρδιά της: να πεθάνη—να πεθάνη για να σταματήσει το τρομερό αυτό μαρτύριο.

Την άπηλπισμένη αυτήν άπόφασι την είχε λάβει ή Σιμόνη όταν, το άπόγευμα της ίδιας ήμέρας, πριν από λίγες ώρες άκουσε τον Πέτρο να δίνει στην καμαριέρα την έντολή:

—Να πής του σωφέρ να περάση να μās πάρη στις έφτά.

Την έποχή αυτήν, ή ώρα έφτά ήταν νύχτα... Στο βολωμένο μυαλό της Σιμόνης μιά πένθιμη σκέψι έφώλησε ξαφνικά: Τί ώραία που θά ήταν αν ξαπλωνότανε στην μέση του δρόμου, από εκεί που θά περνούσε ο Πέτρος με το αυτοκίνητό του—αν εύρισκε τον θάνατο από το πρόσωπο που αγαπούσε περισσότερο και από την ζωή της — άφου το πρόσωπο αυτό δεν ήταν δυνατόν να της χαρίση την εύτυχία...

Και, ποιός ξέρει!... Ίσως ή Σιμόνη να ξεψυχούσε στην άγκαλιά του, βαρειά τραυματισμένη, κυττάζοντάς τον θαθεία στα μάτια για να πάρη μαζί της στον άλλο κόσμο την αγαπημένη αυτήν εικόνα...

* * *

Και ή Σιμόνη βγήκε από τον κήπο. όπως ήταν, χωρίς να ρίξη τίποτα άπάνω της, άδιαφορώντας για την βραδυνή ψύχρα, κι' έτρεξε και στάθηκε σ' ένα έρημο δρόμο, από τον όποίο θά περνούσε ο Πέτρος. Άκούμπησε σ' ένα

δέντρο και περίμενε...

Ούτε ή ίδια δεν ήξερε πόση ώρα περίμενε έτσι, μόνη μέσα στην κρύα και άδιάφορη νύχτα. Η άναμονή, όμως, την έβασάνιζε, γιατί κατάλάβαινε ότι, εκεί κάτω, ο Πέτρος θά κρατούσε σφιχτά την γυναίκα του στην άγκαλιά του και δεν θά ήθελε να την άποχωρισθί, έστω και για λίγη ώρα...

Ίσως να καθόντουσαν άμίλητοι, ο ένας κοντά στον άλλον, μέσα στο γλυκό φως του ρόζ ήλεκτρικού γλόμπου. Είχαν τόσα πολλά να πουνε και ή συγκίνησι που θά τους κατείχε θά ήταν τόσο μεγάλη, ώστε άσφαλώς δεν θά εύρισκαν κατάλληλα λόγια για να έκφρασθούν. Θά κυττάζόντουσαν μονάχα στα μάτια και θά μιλούσανε με τὰ βλέμματα... Μπορούσε να γίνη μεγαλύτερα εύτυχία;

"Ω! ο θάνατος, μονάχα ο θάνατος θά μπορούσε ν' άπάλλάξη την Σιμόνη από το μαρτύριο αυτό...

"Άλλοτε φανταζόταν ότι ή αγάπη είναι το μεγαλύτερο αγαθό του κόσμου, ότι ο άνθρωπος αρχίζει να καταλαβαίνει πραγματικά την ζωή μονάχα από την στιγμή που αγαπά. Της ήταν, όμως, γραφτό μαζί με την πρώτη αγάπη της να δοκιμάση και την τρομερότερη άπογοήτευσι της ζωής της. Και να πού επιθυμούσε τώρα τον θάνατο, μ' όλη την δύναμη της ψυχής της...

Μά δεν θάρχόταν, επί τέλους, το αυτοκίνητο αυτό;

Η Σιμόνη άνυπομονούσε να δοθί μιά ώρα αρχίτερα να τέρμα στην άγωνία της.

Ξαφνικά, μέσα στην θαθεία νυχτερινή σιγή, άκούστηκε ο θόρυβος μιάς πόρτας που έκλεινε δυνατά. Κάποιος βγήκε από την βίλλα. Και αυτός ο κάποιος δεν μπορούσε να είναι άλλος από τον Πέτρο... Ναί, αυτός ήταν, γιατί σε λίγο άκούστηκε και ο υπόκωφος κρότος ενός αυτοκινήτου, ένα κλάξον...

Ο Πέτρος ήταν μόνος του στο αυτοκίνητο...

...Σε μιά στιγμή, μιά σκιά σαν φάντασμα, έπεσε άπάνω στο φως των προβολέων... Μιά δυνατή κραυγή πόνου άντήχησε μέσα στην νύχτα. Τὰ φρένα έτριξαν και ένας άντρας φώναξε θυμωμένος:

—Μπα! πού να πάρη και

να σηκώση ο διάβολος!... Μόνο αυτό μου έλειπε τώρα, να την έχω σκοτώσει!...

* * *

Μά όχι! Η Σιμόνη δεν είχε πεθάνει. Ίσως όμως να βρισκότανε στον παράδεισο, άφου άκουγε μιά αγαπημένη φωνή, άφου ανάμεσα από τὰ μισοκλεισμένα βλέφαρά της έβλεπε ένα λατρευτό πρόσωπο...

Τί δυνατά, όμως, πού μιλούσανε οί άγγελοι γύρω από το κρεβάτι της! Και τί τραχύς που ήταν ο τόνος της φωνής των.

Ο Πέτρος είχε μεταφέρει την λιπόθυμη Σιμόνη στο σπίτι του και την ξάπλωσε στο κρεβάτι της γυναίκας του. Και τώρα της έδινε εξηγήσεις για το άτύχημα:

—Θεέ μου! τί περιπέτεια ήταν αυτή!... Η μικρούλα αυτή έπεσε σαν στραβή εμπρός στο αυτοκίνητό μου... Θυμάμαι ότι την γνώρισα πέρυσι σ' ένα φιλικό σπίτι. Χορέψαμε δυό-τρεις φορές μαζί και όμολογώ ότι την θεωρούσα άνίκανη να παίξη τον παραμικρό ρόλο στην ζωή μου! Νά, όμως, πού μ' έβαλε ξαφνικά σε μεπελάδες... Και το πιο τρομερό είναι ότι το άτύχημα αυτό έγινε χωρίς μάρτυρες... Ούτε εγώ δεν ξέρω πόσο θά την πληρώσω τώρα την άμυαλη αυτή... Ποιός θά με πιστέψη όταν θά πώ ότι δεν εύθύνομαι διόλου για το άτύχημα αυτό; Θεέ μου! τί άνάποδη μέρα ή σημερινή! Φταίς, όμως, κι' εσύ επειδή μου γκρίνιαζες μιά ώρα άπόψε... Είπα κι' εγώ, μιά φορά από τον καιρό που παντρευθήκαμε, να βγώ μόνος μου έξω το

—Γιατί, Πέτρε μου, είσαι τόσο κακός άπόψε;

βράδυ... Ήταν τάχα ανάγκη ν' άρχισης τὰ κλάμματα καὶ τις διαμαρτυρίες, καὶ νὰ μ' ἔκνευρισης;...

Καὶ τότε ἀκούστηκε μιά γλυκεῖά φωνή—φωνή πραγματικῶς ἀγγέλου—πὺ ἐτρεμε ἀκόμη ἀπὸ τ' ἀναφυλλητά:

—Γιατί, Πέτρο μου, ἦσουν τόσο κακός ἀπόψε μαζί μου; —Ωρες εἶνε νὰ μοῦ πῆς ὅτι ὁ Θεός ἔρριξε τὴν μικρὴ αὐτὴ κάτω ἀπὸ τις ρόδες τοῦ αυτοκινήτου μου γιὰ νὰ με τιμωρήσῃ! Τὶ ἀνόητες πὺ εἶσθε ἐσεῖς ἡ γυναῖκες! Ἄφησε, σὲ παρακαλῶ, τις κλάψες καὶ φρόντισε νὰ κάμῃς κάτι ὡς ὅτου ἔλθῃ ὁ γιατρός. Βάλε αὐτῆς μερικὲς κομπρέσσες, δῶσε τῆς ν' ἀναπνεύσῃ ἄλατα... —κάμε, τέλος πάντων, ὅ,τι θέλεις!... Κουνήσου μονάχα, πάρε τὰ πόδια σου... Δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω νὰ στέκῃσαι μπροστὰ μου ἔτσι, σὰν μοιρολογητήρα... Ὅσο συλλογίζομαι ὅτι δὲν ἀποκλείεται νὰ πάθῃ τίποτα αὐτὴ ἢ θεόστραθῇ... Τὶ τρομερὴ περιπέτεια ἦταν αὕτη!...

Ἡ Σιμόνη ἄρχιζε νὰ συμφωνῇ με τὸν Πέτρο... Πράγματι, τὶ τρομερὴ περιπέτεια ἦταν αὕτη!... Καὶ αἴσθημα εὐγνωμοσύνης πλημμύρισε τὴν καρδιά τῆς γιὰ τὸν ἄγγελο, ὁ ὁποῖος ἔσχυσε γιὰ νὰ βάλλῃ κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς ἕνα μαξηλάρι!

—Νάτα μας! φώνωξε θυμωμένος ὁ Πέτρος. Τῆς ἔβαλες τὸ καλὸ τὸ μαξηλάρι γιὰ νὰ γίνῃ μέσ' στὰ αἷματα... Δὲν εἶσαι καλὰ, παιδί μου! Ἀσφαλῶς δὲν εἶσαι καλὰ!

—Μὰ, Πέτρο, γιατί μοῦ μιλάς ἔτσι... Τὶ ἄσχημα πὺ μοῦ φέρεις!... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔχασα τὸ μυαλό μου, μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι δικαιολογοῦμαι...

—Ἐσὺ δὲν θέλεις καὶ πολὺ γιὰ νὰ χάσης τὸ μυαλό σου. —Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω σ' αὐτιά μου! εἶπε με γλυκὸ παράπονο ἡ γυναῖκα του. Ἐ-σὺ πὺ ἦσουν τόσο καλός, σὺ πὺ ἦσουν τόσο τρυφερός μαζί μου πρὶν παντρευτοῦμε! Ποτὲ δὲν μοῦ μίλησες ἔτσι τὸν καιρὸ πὺ εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι...

Καὶ ἐνῶ ἕνα θερμὸ δάκρυ ἐκυλοῦσε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς συζύγου στὸ μέτωπο τῆς τραυματισμένης, παρασυροντας σὰν ὀρητικὸ ρεῦμα ὕλους τοὺς κακοὺς πόθους καὶ τις ἀπογοητεύσεις, ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Πέτρο ὄγιζε ἡ αἰωνία ἀπάντησις τοῦ ἐγωῖστου ἀνδρός, μιά ἀπαντησις πὺ ἔρριξε μέχρι σήμερα σὲ ἀπελπισία ἑκατομμυρια τρυφερῶν γυναικῶν:

—Ὅταν εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι, τὸ πρᾶγμα διέρρε... Σήμερα, εἴμαστε παντρεμένοι!...

...Καὶ γι' αὐτὸν τὸν ἄντρα ἡ Σιμόνη ἀποφάσισε νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴ τῆς!... Αὕτη πὺ φανταζότανε, με τὴν παρθενικὴ ἀφέλειά τῆς, ὅτι ὁ γάμος ἦταν ἡ μεγαλύτερα εὐτυχία τοῦ κόσμου, καταλάβαινε τώρα πὺς ὁ γάμος ἦταν ὁ τάφος τῆς ἐρωτικῆς εὐδαιμονίας... Καὶ ὅταν ἦλθε ὁ γιατρός κ' ἔσχυσε ἀπὸ πάνω τῆς, μ' αἰσιόδοξο χαμόγελο, γιὰ νὰ τὴν ἔξετάσῃ, ἡ Σιμόνη ἐφώνωξε παράφορα:

—Γιατρέ μου! Πρέπει νὰ με κάνετε καλὰ! Θέλω νὰ ζήσω!... Δὲν ἀξίζει ὁ κόπος νὰ πεθάνω!...

LEO DARTEY

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Β'.

Μιά μέρα ἡ Αἰκατερίνη Β' Ἀυτοκράτειρα τῆς Ρωσίας μιλοῦσε με τις κυρίες τῆς ἀκολουθίας τῆς, γιὰ τὸν καιρὸ.

—Μοῦ φαίνεται, πὺ σήμερα κάνει περισσότερο κρυὸ ἀπὸ χθὲς, εἶπε ἡ Τσαρίνα. Σίγουρα τὸ θερμόμετρο ἔα ἔγη πέσει.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς ἕνα ὑπῆρκτη τῶν ἀνακτόρων: —Ἰθάν, τοῦ εἶπε, πήγαινε νὰ ἰδῆς μήπως ἔπεσε τὸ θερμόμετρο...

Ὁ ὑπῆρκτης ἔτρεξε πρόθυμα στὴν αἶθουσα ἡ πὺ ἦτανε κρεμασμένο τὸ θερμόμετρο καὶ σὲ λίγο γύρισε:

—Λοιπὸν; τὸν ρώτησε ἡ Αἰκατερίνη. Ἐπεσε;

—Ὅχι, Μεγαλειότηά, ἀποκρίθηκε τότε ὁ ἀπλοϊκὸς ρώσος. Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀκόμα κρεμασμένο στὴ θέση του. Δὲν μπαίνει ἄλλωστε κανεὶς σ' ἐκεῖνη τὴν αἶθουσα... Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ τὸ ρίξῃ κάτω;

ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΙΟΥ

(τοῦ Σέϊ Σεναγόν.)

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΛΥΠΗΤΕΡΑ

- Μιά κούνια, ἄμα τὸ μωρό σου εἶνε πεθαμένο.
- Ἐνα μαγγάλι, ὅπου ἔχει σβῆσει ἡ φωτιά.
- Ἐνας ἀμαξάς, πὺ τότε μισεῖ τὸ ἄλογό του.
- Ἐνας σοφὸς πὺ ἡ γυναῖκα του τοῦ κάνει ὄλο κορίτσια.
- Ἐνα γράμμα ἀπὸ τὸν τόπο σου, χωρὶς καμμιά εἴδησι ἀπὸ τοὺς δικούς σου.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΕΡΠΝΑ ΚΙ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ

—Νὰ γυρίσης μαζί με ἄλλους ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴ, με τ' ἀμάξια γεμάτα ἀπὸ ἄνθρώπους, ἀπὸ ἀνθισμένα κλαδιά καὶ λουλούδια, με τοὺς ἀμαξάδες νὰ ὀδηγοῦν καλὰ τὰ ζῶα, καὶ νὰ κάνουν τ' ἀμάξια νὰ τρέχουν.

—Ἐνα γράμμα γραμμένο σὲ χαρτί μεταξωτό, λευκὸ καὶ καθαρὸ, με γράψιμο τόσο ψιλὸ πὺ νὰ σοῦ φαίνεται πὺς δὲν θὰ μπορέσης νὰ διαβάσης οὔτε μιά λέξι.

—Μιά βαρκούλα νὰ κατεβαίνει ἀλαφρὰ-ἀλαφρὰ τὸν ποταμό.

—Δόντια καλὰ γυαλισμένα.

—Πολλὰ χτυπήματα ἐπιτυχημένα, ἀπάνω τοῦ, στὸ σκάκι.

—Ἐνα ποτήρι δροσερὸ νερό, ἄμα ξυπνᾷς τὴ νύχτα-

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΑΙΡΙΑΖΟΥΝΕ

—Ἐνας ἄνθρωπος πὺ ἔχει μαλλιά σὰν φρίγανα, καὶ φορεῖ ρούχα ἀπὸ ἄσπρο μεταξωτό.

—Μιά γυναῖκα φαφούτα, νὰ τρῶν ξυνὰ δαμάσκηνα καὶ νὰ ξυνίξῃ τὰ μούτρα τῆς.

—Ἐνας ὡραῖος ἄντρας νὰναι παντρεμένος με μιά συχαμένη γυναῖκα.

—Νὰ μὴν ξέρης ἀκόμα τί ἀνθρώπος εἶνε ὁ νέος σου ὑπῆρκτης καὶ νὰ τότε στέλης σὲ κάποιον με πολὺτιμα πράγματα.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΠΑΝΙΑ

—Ἐνας γαμπρός, νὰ τὸν ἐπαινᾷ ὁ πεθερός του.

—Μιά νύφη, νὰ τὴν ἀγαπᾷ ἡ πεθερά τῆς.

—Ἐνας ὑπῆρκτης, πὺ νὰ μὴν παραπονιέται ποτὲ του.

—Νὰ μὴ σοῦ πέσῃ μιά σταλαγματιά μελάνι στὸ τετράδιο ὅπου καθαρογράφεις μιά ποιητικὴ σου συλλογή.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑ

Κάποιος φιλάργυρος εἶχε πάει κάποτε σὲ μιά ἐκθεσι καὶ διαπραγματευόταν τὴν ἀγορά μιάς ἐλαιογραφίας πὺ τοῦ εἶχε ἀρέσει. Ὁ καλλιτέχνης ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ παζαρέματα συγκατετέθη νὰ τοῦ τὴν παραχωρήσῃ ἀντὶ τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων φράγκων.

—Ἐλα τώρα, τοῦ εἶπε ὁ φιλάργυρος, χτυπώντας τον στὸν ὄμο. Κάνε μου τὴ χάρι νὰ μοῦ τὴ δώσης ἀντὶ τριῶν χιλιάδων... Ἐχω τὸ λόγο μου νὰ σοῦ ζητῶ αὕτη τὴν ἔκπτωση. Σὲ λίγο πρόκειται νὰ τηλεγραφήσω στὴ γυναῖκα μου γιὰ τὴ σημερινή μου ἀγορά καὶ με τὸ πεντακοσάρικο πὺ μοῦ ζητᾷς, θὰ με ἀναγκάσης νὰ πληρώσω... μιά λέξι παραπάνω τηλεγραφικά!...

